

РЕШЕНИЕ

№ 12213

гр. София, 27.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **535** по описа за **2026** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Директора на РИОСВ-С., депозирана от процесуалния му представител ст. юрисконсулт С. П.-Д. с приложено пълномощно, срещу Решение №3918 от 29.10.2025 г., постановено по АНД №10357/2025 г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав, с което е отменено издаденото от нея Наказателно постановление №36/14.05.2025 г. С последното на Столична община е наложена имуществена санкция на основание чл.138, ал.1, т.2, пр. 1 от Закона за управление на отпадъците в размер на 10 000 лева за нарушение на чл.39, ал.1, т.3 от Наредба № 6 от 27 август 2013 г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на депа и на други съоръжения и инсталации за оползотворяване и обезвреждане на отпадъци /Наредба №6/27.08.2013 г./.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, тъй като не е направено обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, при което съдът е извел неверен извод, че нарушението не е доказано. В тази връзка е посочено, че СРС неправилно е приел за освобождаващо отговорността обстоятелство правото на оперативната организация на нарушителя, поради която работните карти не са били налични на място, в момента на извършване на проверката. Не са обсъдени изобщо съмненията, свързани с достоверността на представените работни карти, момента на тяхното създаване и дали изобщо са съществували по време на извършване на проверката. Касаторът счита, че дори и да бъде прието, че те в действителност не са могли да бъдат представени на служителите на РИОСВ-С. при извършване

на проверката, остава без обяснение обстоятелството, че те са представени за пръв път едва с подаването на жалбата срещу издаденото НП, входирана в РИОСВ-С. на 02.06.25 г. Счита, че това е следвало да създаде безспорно съмнение в съда за момента на изготвянето им и че съществува възможност същите да са били изготвени по-късно. Доколкото служителят на РИОСВ-С., извършил проверката и разпитан пред въззивния съд видимо е установил наличие на незапръстени участъци в клетка 3 и клетка 4 на отпадъчното тяло, следва заключението, че е извършено нарушението, регламентирано в чл.39 ал. 1, т. 3

от Наредба № 6 от 27 август 2013 г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на депа и на други съоръжения и инсталации за оползотворяване и обезвреждане на отпадъци и същото е безспорно установено в хода на съдебното следствие. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител юрисконсулт С. Д., се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено. Не се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Столична община, в представено становище по касационната жалба, депозирано от процесуалния му представител адв. Б. П. от САК, счита касационната жалба за неоснователна. Твърди се, че санкцията е наложена за нарушение на чл.39, ал.1, т.3 от Наредба №6/27.08.2013 г., като единственото, което е констатирано в НП е неправилно водене на отчетната книга. Предвид това счита, че евентуално допуснатото нарушение е на Наредба №1/04.06.2014 г. за реда и образците, по които се предоставя информация за дейностите по отпадъците, както и реда за водене на публични регистри, и не може да бъде квалифицирано като нарушение по Наредба №6/27.08.2013 г. Изложени са и съображения за липса на мотиви в процесното НП относно размера на наложената санкция, както и за маловажност на случая. Иска се решението на СРС да бъде оставено в сила. Не се претендират разноски.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е основателна, поради което следва да бъде уважена.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд – София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледани по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №36/14.05.2025 г., издадено от Директора на РИОСВ-С.. С последното на Столична община е наложена имуществена санкция на основание чл.138, ал.1, т.2, пр. 1 от Закона за управление на отпадъците в размер на 10 000 лева за нарушение на чл.39, ал.1, т.3 от Наредба №6 от 27 август 2013 г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на депа и на други съоръжения и инсталации за оползотворяване и обезвреждане на отпадъци /Наредба №6/27.08.2013 г./.

Санкцията е наложена за това, че при извършена проверка на 26.03.2025 г. на Интегрирана система от съоръжения за третиране на битови отпадъци на Столична община - площадка „С.“, находяща се в [населено място], Столична община, местност „С.“, който обект е стопанисван от Общинско предприятие „Столично предприятие за третиране на отпадъци“ (ОП „СПТО“) и извършен обход на отпадъчното тяло /депо за неопасни отпадъци С./ е констатирано незапръстени участъци в клетка 3 и клетка 4 от отпадъчното тяло. Предвид това и доколкото не са представени работни карти и не са направени записи в дневника за земни маси за извършено запръстяване е прието, че Столична община не е извършила дейности по ежедневно запръстяване, с което е

нарушила посочената разпоредба. В НП като дата на извършване на нарушението е посочено 26.03.2025 г.

За да отмени атакуваното НП районният съд е приел, че в хода на съдебното следствие не е доказано по несъмнен и категоричен начин, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушението по чл.39, ал.1, т.3 от Наредба № 6 от 27 август 2013 г. Този си извод е извел от представените в хода на съдебното производство работни карти за посочения в НП период, от които приел за установено, че запръстяване е извършвано. Не са кредитирани показанията на свидетелката И. М., че било установено наличие на участъци в клетка № 3, които били незапръстени от доста време, като счел, че това е субективна преценка на свидетеля-актосъставител, която е неподкрепена от други доказателства. Нещо повече, изложеното от свидетеля е в пряко противоречие с представените към жалбата работни карти. Именно с последните е обосновал извода си, че за периода 19.03.2025 г. - 26.03.2025 г. такива са съставяни, респ. е извършвано ежедневно запръстяване, противно на приетото от наказващия орган. Представените работни карти, и в частност тази, отнасяща се за 26.03.2025 г. е счел, че подкрепят изложеното от жалбоподателя, че на тази дата запръстяване на работните участъци от депото е извършено. Освен това и доколкото съгласно показанията на свидетелката М. проверката била извършвана в работно време, приел, че не е изключена възможността запръстяването за 26.03.2025 г. да е било извършено след приключване на проверката. Според мотивите на СРС представянето на процесните работни карти едва в хода на съдебното следствие не може да се счита за основание за тяхното дискредитиране, тъй като жалбоподателят е свободен сам да решава как да организира защитата си и не следва да търпи неблагоприятни последици от непредставянето на тези доказателства в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство. Въззивният съд е приел, че представянето на работните карти за периода 19.03.2025 г. до 26.03.2025 г. разколебава обвинителната теза на наказващия орган, като с оглед анализа на събраните в хода на производството доказателства съдът не може да достигне до несъмнен и единствен възможен извод, че жалбоподателят е осъществил състава на вмененото му административно нарушение, респ. че не е спазил задължението си за запръстяване, за което му е наложено административно наказание. Предвид това е счел, че НП е издадено при допуснато нарушение на материалния закон поради недоказаност на нарушението и затова го е отменил.

Настоящата касационна инстанция споделя крайните изводи на СРС за недоказаност на извършеното нарушение. Както вече се каза, Столична община е санкционирана за това, че на 26.03.2025 г. /изрично посочена дата на извършване на нарушението/ не е изпълнила задължението си по чл.39, Наредба №6/27.08.2013 г. за запръстяване на описаните депа за отпадъци, като нарушението е установено при извършена на същата дата проверка от контролните органи, резултатите от която се отразени в съставен Констативен протокол № ККФОС-ИЦ-21/26.03.2025 г. В същия е вписано, че при извършения обход са констатирани незапръстени участъци в клетка 3 и клетка 4 на отпадъчното тяло, както и че били представени работни карти и дневник за земни маси, в които било отчетено запръстяване до 19.03.2025 г., а за периода 19.03.2025 г. - 26.03.2025 г. не били представени работни карти и не били направени записи в дневника за земни маси за извършено запръстяване. Въз основа на констатациите в този протокол е съставен АУАН и е издадено процесното НП.

В хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция фактът, че на 26.03.2025 г. е констатирано незапръстяване в работните участъци на клетка №3 и №4 е установен чрез разпита на свидетелката И. М., актосъставител и участник в извършената проверка. Настоящият съдебен състав намира за неправилни изводите на СРС, че в тази част показанията на свидетеля не следва да бъдат изцяло кредитирани с мотива, че това е субективна преценка. Като служител на РИОСВ,

участвал при проверката и непосредствено възприел обективната обстановка, настоящият съдебен състав счита, че същата притежава компетентност да установи дали запръстяване е извършено. Следователно липсата на такова при проверката относно посочените участъци е установено със свидетелските й показания пред СРС за датата на извършване на проверката. Предвид това съдът приема, че този факт е установен в хода на въззивното производство. Не може да се приеме за установен от показанията на този свидетел фактът, че запръстяването не било извършвано от доста време. В тази си част показанията наистина отразяват субективната преценка на свидетеля.

Доколкото обаче е установено, че проверката е извършена през работно време, а СО е санкционирана именно за това, че на същата дата не е извършено запръстяване, както и предвид представената за тази дата работна карта, правилни са изводите на въззивния съд, че не е изключена възможността запръствяването за 26.03.2025 г. да е било извършено след приключване на проверката, при което нарушението е останало недоказано по несъмнен и категоричен начин. Не може да се приеме, че санкцията е наложена за извършено нарушение през посочените в НП предходни дни / от 19.03. до 25.03.2025 г./ от една страна защото изрично е посочена дата на нарушението, и от друга – защото за тези дни са представени работни карти, установяващи извършване на такова. Но дори да се приеме, че СО е санкционирана за това, че не е извършила запръстяване в периода от 19.03. до 25.03.2025 г., то представените в тази насока в хода на съдебното производство работни карти опровергават този факт.

По отношение на работните карти и момента на представянето им настоящият съдебен състав възприема изцяло доводите на СРС, изложени в тази насока. В тази връзка неоснователни са твърденията в касационната жалба, че представянето им едва в съдебното производство навежда на извод за тяхната недостоверност. В случай, че е счел, че това е така, АНО е имал възможност да ги оспори в хода на съдебното производство пред въззивната инстанция. При липса на оспорване по надлежния ред от негова страна за съда не възниква задължение да извършва проверка относно момента на изготвянето им.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е правилно. Предвид това доводите на ответника, изложени в представеното становище, не следва да бъдат разглеждани.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е отменено НП следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд Враца

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3918 от 29.10.2025 г., постановено по АНД №10357/2025 г. по описа на СРС, НО, 12-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.